

รูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากมายาคติ

THE METHODS OF CREATING DRAMATIC ARTS FROM MYTHOLOGIES

ประวิทย์ ฤทธิบูลย์
Pravit Rittibul

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปทุมธานี
Assistant professor, Program in Thai Classical Dance Education, Faculty of Fine and Applied Arts,
Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Pathum Thani
E-mail: pravit@rmutt.ac.th

Received:	December 2, 2020
Revised:	February 24, 2021
Accepted:	February 25, 2021

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์จากแนวคิดมายาคติ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยสร้างสรรค์ โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย การศึกษาและสำรวจข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ การสัมภาษณ์ สื่อสารสนเทศ การลงพื้นที่ศึกษาและสำรวจข้อมูลภาคสนาม และประสบการณ์ของผู้วิจัย โดยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ เพื่อหารูปแบบในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากมายาคติ

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสร้างสรรคครั้งนี้สามารถจำแนกตามองค์ประกอบของนาฏศิลป์ได้ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การออกแบบการแสดง โดยแบ่งการแสดงออกเป็น 3 ช่วง 2) การคัดเลือกนักแสดงจากลักษณะทางกายภาพและความสามารถในการแสดง ตามรูปแบบของนาฏศิลป์สมัยใหม่ บัลเลต์ 3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยใช้จินตนาการในการเลียนแบบท่าทางการเคลื่อนไหวของแมงกะพรุน และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย ผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบร่วมสมัย 4) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงโดยใช้ผ้ามาประกอบกับโครงพลาสติกที่ใช้สื่อถึงรูปสัญลักษณ์ของมายาคติเป็นแมงกะพรุนขนาดใหญ่ 5) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดงใช้เป็นการผสมผสานระหว่างดนตรีไทยกับดนตรีสากลโดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาผสม 6) การออกแบบเครื่องแต่งกายตามรูปแบบลักษณะของแมงกะพรุน ร่วมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยให้ความสำคัญกับการโชว์สีระของนักแสดงที่เป็นผู้หญิงให้เห็นถึงมายาคติความงาม 7) การออกแบบพื้นที่แสดงให้ความสัมพันธ์ของการออกแบบลีลาท่ารำ การแปรแถว การใช้แสงสีเลือกใช้หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และ 8) การออกแบบแสงสนับสนุนบรรยากาศของการแสดงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีความสัมพันธ์กับความรู้สึก อารมณ์ และจินตนาการของผู้ชม

คำสำคัญ

รูปแบบการแสดง นาฏศิลป์สร้างสรรค์ มายาคติ

ABSTRACT

This article was aimed to Creating Dramatic Arts from Mythologies. The researcher applied the qualitative and creative research's procedures together with the research tools which were the study of academic documents, interviews, informative media, site survey and the researcher's experience. After that, the researcher analyzed the obtained information to acquire the method of creating dramatic arts from mythologies.

The result of the research found that this creative method was able to be divided into eight performing elements as 1) the design of the performance that can be separated into 3 parts, 2) the audition for performers that selected from the physical characteristic and performing ability according to the modern dance called Ballet, 3) the choreography that imagined and imitated the movement of jellyfish including the Thai dance movement combining with the modern gestures, 4) the design of performing tools that the researcher created the plastic frame covering with clothes mythically symbolized as the giant jellyfish, 5) the design of sound and performing music that was the combination between Thai music and international music arranging by electronic music instruments, 6) the design of costumes that referred to the character of the jellyfish and the modern technology focusing on the shape of female performers in order to present the beauty myth, 7) the design of performing stage that explained the relationship between the choreography, the dancing deployment, the lighting management, the researcher selected the main Hall of Rajamangala University of Technology Thanyaburi as the place for the performance and 8) the design of lighting that supported the atmosphere of the performance to be more perfect and attracted the audience's feeling, emotion and imagination as well.

Keywords

Methods of Creating Performance, Creative Dramatic Arts, Mythologies

ความสำคัญของปัญหา

มายาคติ (Mythologies) เป็นการสื่อสารความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรมซึ่งถูกกลบเกลื่อนให้เป็นที่รับรู้เสมือนที่เป็นธรรมชาติ ถือเป็นกระบวนการของการลวงให้หลงอย่างหนึ่ง มิได้เป็นการโกหกหลอกลวงแบบปั่นน้ำเป็นตัวหรือการโฆษณาชวนเชื่อที่บิดเบือนข้อเท็จจริง มายาคตินั้นมิได้เป็นการปิดบังอำพรางสิ่งใด ทุกอย่างเป็นการแสดงออกหรือปรากฏอย่างเป็นธรรมชาติจนทำให้ไม่รู้สึกรู้สีก้าว จนทำให้คุ้นเคยกับสิ่งนั้นจนไม่ทันได้สังเกตว่าเป็นสิ่งที่ประกอบสร้างทางวัฒนธรรม Barthes (Ponsaratoon, 2006) นักทฤษฎีปรัชญา สังคม และสัตววิทยา มองว่าในสังคมปัจจุบันทุกอย่างในโลกกลายเป็นมายาคติได้ทั้งหมด นั่นเพราะจักรวาลมีศักยภาพที่จะกระตุ้นให้มนุษย์สร้าง

ความหมายขึ้นมาได้อย่างไม่สิ้นสุด ซึ่งมาคาดคิดเป็นการพูดหรือการใช้ภาษาชนิดหนึ่งที่ทำผ่านวาทกรรม มาคาดคิดมิได้ถูกนิยามด้วยสิ่งที่พูดถึง แต่นิยามด้วยวิธีการที่พูดถึงสิ่งนั้นมากกว่า เราใช้ภาษาพูดถึงถึงวัตถุสิ่งของ แต่วิธีการพูดถึงสิ่งนั้น ๆ ของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป เป็นการสอดใส่ค่านิยมของคนพูดลงไปเสมอ ดังนั้น มาคาดคิดถือเป็นเรื่องของการสร้าง กำหนดให้เกิดขึ้นใหม่ โดยการให้ความหมาย ค่านิยมต่าง ๆ ของสังคม ความเชื่อ ความรู้สึก การนำเสนอ ที่ถูกทำให้เป็นธรรมชาติในขอบเขตที่ได้ถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นที่ยอมรับ โดยไม่มีการพิสูจน์เกี่ยวกับความเป็นไปต่าง ๆ มาคาดคิดเป็นส่วนหนึ่งของสัญวิทยา หรือ ศาสตร์ว่าด้วยสัญญาณ เป็นการศึกษาคำหมายโดยไม่สนใจเนื้อหาสาระของสิ่งนั้น หรือศึกษาความหมายโดยแยกออกจากเนื้อหาสาระ ไม่แตกต่างจากการศึกษาความหมายของสัญญาณของภาษาศาสตร์ นั่นคือ ในระบบของสัญวิทยาความหมายจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีองค์ประกอบครบ 3 ส่วน ได้แก่ (1) รูปสัญญาณ (2) ความหมายสัญญาณ และ (3) สัญญาณในระดับของมาคาดคิดก็มีลักษณะการทำงานเหมือนกัน กล่าวคือ มี 3 มิติแต่จะต่างกันตรงที่ “สัญญาณในระดับของภาษา” ได้ถูกแปรเปลี่ยนให้กลายเป็น “รูปสัญญาณในระบบของมาคาดคิด” ดังนั้น จึงทำหน้าที่สร้างสื่อความหมายได้เลย โดยไม่ต้องรอการผสมระหว่างรูปสัญญาณกับความหมายสัญญาณเหมือนอย่างในระบบของภาษา มาคาดคิด จึงดำรงอยู่ได้บนฐานหรือโดยอาศัยระบบสัญญาณของภาษาที่มีอยู่ก่อนหน้านั้นแล้วเท่านั้น (Jacques, 1976) จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยนำมาคาดคิดมาตีความในรูปของสัญญาณเพื่อใช้ในการสร้างสรรค์การแสดงโดยนำความสวยงามของธรรมชาติทางทะเลที่ทุกคนพบเห็นนั้น แฝงไปด้วยความอันตรายที่เกิดจากการเอาตัวรอดของสัตว์ทะเล แมงกะพรุนเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งในทะเลที่มีความสวยงามน่าตื่นตาตื่นใจ ดึงดูดความสนใจต่อผู้พบเห็น และภายใต้ความงามอันน่าหลงใหลนั้น พบว่าแมงกะพรุนจัดเป็นอันดับ 1 ของสัตว์ที่มีพิษร้ายแรงที่สุด แมงกะพรุนหลายชนิดมีพิษรุนแรงจนทำให้มนุษย์บาดเจ็บและเสียชีวิตได้

แมงกะพรุน (Medusa) เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งในกระบวนการของระบบนิเวศทางทะเลซึ่งมีชีวิตราวนานกว่า 500 ล้านปีมาแล้ว เป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังจัดอยู่ในไฟลัม Cnidaria ไฟลัมย่อย Medusozoa ซึ่งประกอบด้วย 3 ชั้น (Class) ได้แก่ Hydrozoa Cubozoa และ Scyphozoa (Daly et al., 2007) ในแต่ละชั้นมีรูปร่างและสัณฐานวิทยาแตกต่างกัน ทั้งในระยะ planula และตัวเต็มวัย แมงกะพรุนเป็นแพลงก์ตอน สัตว์ที่มีขนาดใหญ่ กินแพลงก์ตอนสัตว์ ลูกปลา และสัตว์อื่น ๆ เป็นอาหารมีลักษณะลำตัวใสและนิ่ม ลำตัวด้านบนมีรูปร่างคล้ายร่ม มีหนวดซึ่งประกอบด้วยเข็มพิษสำหรับป้องกันตัวและจับเหยื่อ ร่างกายส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยส่วนของฐาน โดยทั่วไปจะเรียกสัตว์ในกลุ่มนี้ว่า “Jellyfish” มีการดำรงชีวิตแบบแพลงก์ตอน ว่ายน้ำหรือเคลื่อนไหวโดยการหดตัวของกล้ามเนื้อหรือลำตัว ด้วยการปั๊มน้ำออกจากช่องลำตัว (Conway et al. 2003) พบแพร่กระจายในมหาสมุทรทั่วโลก ตั้งแต่บริเวณผิวน้ำไปจนถึงทะเลลึก มีบางชนิดที่อาศัยในน้ำจืด แมงกะพรุนเกือบทุกชนิดในชั้น Scyphozoa ซึ่งรวมถึงแมงกะพรุนที่มีขนาดใหญ่และหลากหลายสีสันพบเห็นได้ทั่วไปตามชายหาด อาศัยอยู่บนผิวน้ำ แต่พบมากในบริเวณใกล้ชายฝั่ง แมงกะพรุนจะมีการเจริญเติบโตเป็นวงจรชีวิต มีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างไม่เหมือนเดิม โดยแบ่งขั้นการเจริญเติบโตออกเป็น ระยะไซโกต (Zygotes stage) ระยะพลาเนลล่า (Planula stage) ระยะโพลิป (Polyp stage) ระยะสโตรบิล่า (Strobila stage) ระยะอีฟิร่า (Ephyra stage) และระยะเมดูซ่า (Medusa stage)

จากข้อมูลข้างต้นนำมาเชื่อมโยงในเรื่องความงามจึงสามารถนำความคิดดังกล่าวมาใช้อธิบายมายาคติของความงามได้ว่า มายาคติความงาม (Beauty Myth) เป็นวาทกรรมที่เกิดจากการสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม โดยที่สังคมและวัฒนธรรมได้หยิบยื่นความหมายและคุณค่าให้กับผู้หญิงให้ลุ่มหลงไปกับความงามของร่างกายตัวเอง โดยเข้าใจว่าเป็นไปโดยธรรมชาติ หรือเป็นไปตามสามัญสำนึก แต่แท้จริงแล้วเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้โดยวาทกรรมของมนุษย์เอง Wolf (Ponsaratoon, 2006) ได้ศึกษาเรื่องมายาคติความงามที่ส่งผลกระทบต่อผู้หญิงในแง่มุมต่าง ๆ โดยได้แสดงให้เห็นได้จากความสัมพันธ์ระหว่างเสรีภาพของผู้หญิง (Female Liberation) กับความงามของผู้หญิง (Female Beauty) ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเชื่อมโยงกับการเคลื่อนไหวของสตรีนิยมที่มีบทบาทต่อผู้หญิง Wolf กล่าวว่าเดิมนั้นผู้หญิงติดอยู่ในมายาของการเป็นแม่บ้านแม่เรือน ซึ่งมาจากงานเขียนของ Betty Friedan นักสตรีนิยมสายเสรีนิยม เรื่อง *Feminine Mystique* หรือมายาคติของความเป็นหญิงที่บรรยายถึงความเป็นแม่ การเป็นแม่บ้าน การทำงานอยู่กับบ้านของผู้หญิง ซึ่ง Friedan มองว่าการเป็นแม่บ้านอย่างเดียวนั้นมีสภาพไม่ต่างจากการถูกกักกัน และทำให้มองไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง ด้วยคุณสมบัติเหล่านี้ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงมายาคติความงาม (Beauty Myth) ที่ความสำคัญนำมาตีความในรูปของสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์การแสดงโดยนำความสวยงามทางธรรมชาติของแมงกะพรุน (Medusa) ที่มีทั้งความสวยงามดึงดูดความสนใจต่อผู้พบเห็น และบางชนิดก็มีพิษร้ายแรงจนทำให้มนุษย์เสียชีวิตได้ จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจมาสร้างผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบการสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ เกิดผลงานสร้างสรรค์ที่มีรูปแบบชัดเจน มีกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ จึงนำมาสร้างสรรค์ในรูปแบบของนาฏศิลป์ร่วมสมัย ที่นำเอาความสวยงามของการดำรงชีวิตของแมงกะพรุน มาผสมผสานกับท่าทางด้านนาฏศิลป์ โดยการใช้สัญลักษณ์ในการเปรียบเทียบกับผู้หญิงในสังคม ให้เห็นถึงความสวยงามที่แฝงไปด้วยความอันตราย ในชื่อชุดการแสดงว่า “Medusa สวยซ่อนพิษ”

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

บทความวิจัย เรื่อง รูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากมายาคติ ผู้วิจัยได้ตั้งประเด็นคำถามถึงรูปแบบการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์จากมายาคติจะเป็นอย่างไร ตามสาระสำคัญขององค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ดังต่อไปนี้

1. การออกแบบการแสดง
2. การคัดเลือกนักแสดง
3. การออกแบบลีลานาฏศิลป์
4. การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง
5. การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง
6. การออกแบบเครื่องแต่งกาย
7. การออกแบบพื้นที่แสดง
8. การออกแบบแสง

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์จากแนวความคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ชั้นศึกษาและการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา งานวิจัย บทความวารสาร สื่อสารสนเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมายาคติ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับวงจรชีวิตและการดำรงชีวิตของแมงกะพรุน และงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. ชั้นเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยการลงพื้นที่เก็บข้อมูลและสัมภาษณ์จากแหล่งข้อมูล
  - 2.1 สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
  - 2.2 สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี Institute of marine science Burapha University
  - 2.3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
  - 2.4 ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3. ชั้นกาวิเคราะห์ข้อมูลและสังเคราะห์ข้อมูล โดยได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสาร ข้อมูลจากภาคสนามในการสัมภาษณ์ และข้อมูลในรูปแบบงานวิจัยสร้างสรรค์ นำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์
4. การสร้างสรรค์และการเผยแพร่ผลงาน โดยมีกระบวนการสร้างสรรค์แบ่งออก
  - 4.1 การทดลองและปฏิบัติการ โดยการทดลองและปฏิบัติการคิดเพื่อค้นหารูปแบบและพัฒนาการแสดงตามองค์ประกอบทางแสดง 8 องค์ประกอบ คือ 1) การออกแบบการแสดง 2) การคัดเลือกนักแสดง 3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ 4) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง 5) การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย 7) การออกแบบพื้นที่แสดง และ 8) การออกแบบแสง
  - 4.2 การตรวจสอบผลงาน ได้นำเสนอรูปแบบการแสดงเพื่อขอคำปรึกษาและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อนำมาพัฒนาในกระบวนการสร้างผลงาน รวมทั้งทำการประเมินและขอแสดงความเห็นต่อผลงานหลังจากการนำเสนอ
  - 4.3 การจัดแสดงผลงาน โดยนำผลงานสร้างสรรค์ ชุด Medusa สว่ยซ่อนพิช ต่อสาธารณะ

ผลการวิจัย

จากการศึกษารูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากมายาคติ ผู้วิจัยได้ผลจากการวิจัย โดยแบ่งเป็นองค์ประกอบของการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ทั้ง 8 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การออกแบบการแสดง ผู้วิจัยออกแบบการแสดงโดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากการนำมายาคติความงาม (Beauty Myth) ที่ความสำคัญมาตีความในรูปของสัญลักษณ์ความสวยงามทางธรรมชาติของแมงกะพรุน (Medusa) เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์การแสดงโดยนำมาเปรียบเทียบกับ

ผู้หญิงในสังคมให้เห็นถึงความสวยงามที่แฝงไปด้วยความอันตราย โดยนำเสนอการแสดงออกเป็น 3 ช่วง ดังต่อไปนี้ ช่วงที่ 1 “สวย” แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของแมงกะพรุนเปรียบให้เห็นว่าผู้หญิงกับแมงกะพรุนเหมือนสิ่งเดียวกันผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกประทับใจในความสวยงามตั้งแต่แรกเห็น ช่วงที่ 2 “ซ่อน” แสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาสะท้อนแสงและความลึกลับ ซ้ำซ้อนของส่วนต่าง ๆ ในร่างกายของแมงกะพรุน เปรียบให้เห็นถึงผู้หญิงในสังคมที่มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดที่ซับซ้อนและแตกต่างกัน ช่วงที่ 3 “พิษ” แสดงให้เห็นถึงพิษอันร้ายแรงของแมงกะพรุนที่มีไว้ป้องกันตัวและหลอกล่อสัตว์อื่นมาเป็นอาหาร เปรียบเทียบกับมารยา เล่ห์เหลี่ยมของผู้หญิงหากมีความคิดและการกระทำที่แสดงออกไปในแต่ละด้านที่ไม่สามารถยับยั้งตนเองได้จะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่นและสังคม

2. การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงจากลักษณะทางกายภาพและความสามารถในการแสดง ตามรูปแบบของนาฏศิลป์สมัยใหม่ บัลเลต์ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ ที่มีความรู้ เข้าใจ เกี่ยวกับแนวคิดของการแสดงที่ผู้วิจัยได้ถ่ายทอด และมีความสามารถในการแสดงนาฏศิลป์ได้อย่างงดงาม

3. การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการอธิบายลีลานาฏศิลป์ ที่ใช้ประกอบในการแสดงชุด “Medusa สวยซ่อนพิษ” จะเป็นรูปแบบของการใช้ภาษาท่าทาง อากัปกิริยาตามธรรมชาติโดยใช้จินตนาการในการเลียนแบบท่าทางการเคลื่อนไหวของแมงกะพรุน และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย ผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบร่วมสมัย เพื่อนำเสนอให้เห็นรูปแบบ และการสื่อความหมายที่เข้าใจได้อย่างชัดเจน ผสมผสานกับการสร้างความสมดุลของภาพและลีลา โดยใช้เป็นสัญญาณเพื่อสื่อสารในการแสดงโดยใช้ร่างกายของนักแสดงเป็นรูปร่างรูปทรง กับลีลาการเคลื่อนไหวต่อเนื่องเป็นการสร้างสรรค์ลีลาท่ารำจากภาพนิ่งเชื่อมโยงกับจังหวะและทำนองของดนตรีเพื่อนำไปใช้ในการแสดงต่อไป ผู้วิจัยจึงได้แบ่งการอธิบายลีลานาฏศิลป์ตามการนำเสนอการแสดงออกเป็น 3 ช่วง ดังต่อไปนี้

ช่วงที่ 1 “สวย” ใช้ลีลาการเคลื่อนไหวอากัปกิริยาตามธรรมชาติโดยใช้จินตนาการในการเลียนแบบท่าทางการเคลื่อนไหวของแมงกะพรุน และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย ผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบร่วมสมัย แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของแมงกะพรุนเปรียบให้เห็นว่าผู้หญิงกับแมงกะพรุนเหมือนสิ่งเดียวกันผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกประทับใจในความสวยงามตั้งแต่แรกเห็น

ภาพที่ 1 ลีลาการเคลื่อนไหวที่ใช้ประกอบการสื่อในช่วงที่ 1 “สวย”

ที่มา: ผู้วิจัย

ช่วงที่ 2 “ซ่อน” ใช้ลีลาการเคลื่อนไหวภาษาท่าทางนาฏศิลป์ผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบร่วมสมัยแสดงให้เห็นถึงปฏิกริยาสะท้อนแสงและความลึกลับ ซับซ้อนของส่วนต่าง ๆ ในร่างกายของแมงกะพรุน เปรียบให้เห็นถึงผู้หญิงในสังคมที่มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดที่ซบซ้อนและแตกต่างกัน

ภาพที่ 2 ลีลาการเคลื่อนไหวที่ใช้ประกอบการสื่อในช่วงที่ 2 “ซ่อน”
ที่มา: ผู้วิจัย

ช่วงที่ 3 “พิช” ใช้ลีลาการเคลื่อนไหวภาษาท่าทางตามธรรมชาติและ การสื่ออารมณ์ของมนุษย์ผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบร่วมสมัย แสดงให้เห็นถึงพิชอันร้ายแรงของแมงกะพรุนที่มีไว้ป้องกันตัวและหลอกล่อสัตว์อื่นมาเป็นอาหาร เปรียบเทียบกับมารยา เล่ห์เหลี่ยมของผู้หญิงหากมีความคิดและการกระทำที่แสดงออกไปในแต่ละด้านที่ไม่สามารถยับยั้งตนเองได้จะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่นและสังคม

ภาพที่ 3 ลีลาการเคลื่อนไหวที่ใช้ประกอบการสื่อในช่วงที่ 3 “พิช”
ที่มา: ผู้วิจัย

4. การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ออกแบบอุปกรณ์โดยคำนึงถึงการแสดง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ได้แก่ การใช้ผ้ามาประกอบการโครงพลาสติกที่มีขนาดเบา ให้เป็นรูปร่างเหมือนแมงกะพรุนขนาดใหญ่ ที่ใช้เป็นรูปสัญลักษณ์ของมายาคติที่ให้เห็นถึงผู้แสดงเป็นตัวแทนของแมงกะพรุนที่เปรียบผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน ซึ่งปรากฏอยู่ในช่วงที่ 1 และ 2 ของการแสดง

ภาพที่ 4 อุปกรณ์ที่ใช้เป็นสัญญาณประกอบในการแสดง
ที่มา: ผู้วิจัย

5. การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ออกแบบสร้างสรรค์ทำนองเพลงดนตรีประกอบการแสดงเพื่อให้สอดคล้องกับการสื่อและส่งเสริมให้เกิดอารมณ์ที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงของรูปแบบการแสดง เน้นสื่ออารมณ์ความรู้สึกและสร้างจินตนาการให้รับรู้ถึงธรรมชาติความงามของแมงกะพรุนที่แหวกว่ายในท้องทะเลและการเคลื่อนไหวของนักแสดงผู้หญิงที่เน้นโชว์ลีลาที่สวยงาม โดยเริ่มทำนองเพลงจากจังหวะช้าไปจังหวะเร็วเพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ร่วมกับการแสดง แนวดนตรีที่ใช้เป็นการผสมผสานระหว่างดนตรีไทยกับดนตรีสากลโดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาผสม สร้างสรรค์เป็นอัตลักษณ์ของเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง

6. การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยได้ออกแบบการแต่งกาย โดยจะเป็นการแต่งกายตามรูปแบบลักษณะของแมงกะพรุน ร่วมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยการออกแบบให้ความสำคัญกับการโชว์ลีลาของนักแสดงที่เป็นผู้หญิงให้เห็นถึงมายาคติความงาม (Beauty Myth) ที่ความสำคัญโดยเลือกใช้ชุดสีขาว และรูปแบบชุดที่ดูเข้ารูปและส่วนประกอบที่ดูพลิ้วไหวในการเคลื่อนไหวร่างกายและหลอดไฟเล็กมาใช้ในการประดิษฐ์ และใช้หลักทฤษฎีศิลปะการใช้สีเครื่องแต่งกายสีขาวจะทำให้เกิดแสงเงาเมื่อกระทบแสงบนเวทีทำให้เกิดอารมณ์และความสวยงามเหมาะสมตามรูปแบบการแสดง

ภาพที่ 5 การแต่งกายของนักแสดงที่ใช้ประกอบในการแสดง
ที่มา: ผู้วิจัย

7. การออกแบบพื้นที่แสดง ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ของการแสดงทั้งเรื่อง การออกแบบลีลาท่ารำ การแปรแถว การใช้แสงสี ในการออกแบบพื้นที่ได้นำแนวคิดการจัด องค์ประกอบศิลป์ในเรื่องของระยะและความสมดุลมาใช้เป็นแนวทางในการวางตำแหน่งของผู้แสดง การแปรแถว และการเคลื่อนไหวโดยใช้ร่างกายของผู้แสดงให้เกิดเป็นรูปร่างและรูปทรงบนเวที เพื่อสร้างความเป็นเอกภาพและเป็นจุดนำเสนอที่ให้ผู้ชมตีความและเข้าใจในการแสดง ผู้วิจัยจึง เลือกใช้หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เป็นพื้นที่ในการนำเสนอผลงาน สร้างสรรค์ครั้งนี้

8. การออกแบบแสง ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงให้สอดคล้องกับการนำเสนอรูปแบบการแสดง ทั้ง 3 ช่วง เพื่อออกแบบแสงให้สื่ออารมณ์ความรู้สึกตามการแสดง และสนับสนุนบรรยากาศ ของการแสดงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีความสัมพันธ์กับความรู้สึก อารมณ์ และจินตนาการของผู้ชม โดยช่วงที่ 1 จะใช้ไฟสีฟ้าสื่อให้เห็นถึงการแวกวายของแมงกะพรุนในท้องทะเล และให้อารมณ์ถึง ความสวยงามสดชื่นของธรรมชาติ และเปรียบเสมือนความงามของผู้หญิง ช่วงที่ 2 จะใช้ไฟสีส้ม มัว ๆ สื่อให้เห็นถึงความรู้สึกความลึกกลับ ซ่อนเร้นของบรรยากาศ เปรียบเสมือนความรู้สึกนึกคิด ของผู้หญิงที่มีความหลากหลายทางอารมณ์ และช่วงที่ 3 จะใช้ไฟสีแดง สื่อให้เห็นถึงความรู้สึกและ อารมณ์ร้อนแรงของบรรยากาศการแสดง เปรียบเสมือนความรู้สึกที่เก็บไว้ข้างในได้ถูกปลดปล่อย ออกมาอย่างรุนแรง

ภาพที่ 6 การออกแบบแสงที่ใช้ประกอบการแสดง
ที่มา: ผู้วิจัย

อภิปรายผล

รูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากมายาคติ โดยคำนึงถึงองค์ประกอบทางการแสดง 8 ประการ ได้แก่ 1) การออกแบบการแสดง 2) การคัดเลือกนักแสดง 3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ 4) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง 5) การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย 7) การออกแบบพื้นที่แสดง และ 8) การออกแบบแสง ผู้วิจัยได้นำมาเป็นแนวทางในการทดลองการปฏิบัติสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ จนได้ผลงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ ชุด “Medusa สวยซ่อนพิษ” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย เรื่อง อรรถรสในนาฏศิลป์ผ่านนาฏกรรมแนวใหม่ เรื่อง “นารายณ์อวตาร” ของ Charassri N. (cited in Wisedsing, 2014) ซึ่งผลการวิจัยพบว่ารูปแบบในการสร้างงานเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยนั้นให้ความสำคัญกับการสร้างงานด้านนาฏศิลป์ในรูปแบบใหม่ โดยใช้ความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม ตลอดจนรูปแบบของการแสดงและคำนึงถึงผู้ชมที่เป็นคนรุ่นใหม่ ที่สอดคล้องกับทฤษฎีทางด้านความงามของศิลปะการแสดงการวิจัยและการสร้างสรรค์ ผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในครั้งนี้ สามารถนำมาเป็นแนวทางและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ในรูปแบบอื่น ๆ โดยผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามองค์ประกอบดังนี้

1. การออกแบบการแสดง ผู้วิจัยออกแบบการแสดงโดยได้รับแรงบันดาลใจมากจากการนำมายาคติความงาม (Beauty Myth) ที่ความสำคัญมาตีความในรูปของสัญลักษณ์ความสวยงามทางธรรมชาติของแมงกะพรุน (Medusa) เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์การแสดงโดยนำมาเปรียบเทียบกับ

ผู้หญิงในสังคมให้เห็นถึงความสวยงามที่แฝงไปด้วยความอันตราย โดยนำเสนอการแสดงออกเป็น 3 ช่วง ดังต่อไปนี้ ช่วงที่ 1 “สวย” แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของแมงกะพรุนเปรียบให้เห็นว่าผู้หญิงกับแมงกะพรุนเหมือนสิ่งเดียวกันผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกประทับใจในความสวยงามตั้งแต่แรกเห็น ช่วงที่ 2 “ซ่อน” แสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาสะท้อนแสงและความลึกลับ ซับซ้อนของส่วนต่าง ๆ ในร่างกายของแมงกะพรุน เปรียบให้เห็นถึงผู้หญิงในสังคมที่มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดที่ซบซ้อนและแตกต่างกัน ช่วงที่ 3 “พิษ” แสดงให้เห็นถึงพิษอันร้ายแรงของแมงกะพรุนที่มีไว้ป้องกันตัวและหลอกล่อสัตว์อื่นมาเป็นอาหาร เปรียบเทียบกับมารยา เล่ห์เหลี่ยมของผู้หญิงหากมีความคิดและการกระทำที่แสดงออกไปในแต่ละด้านที่ไม่สามารถยับยั้งตนเองได้จะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่นและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ Charassri (2007) ในการแสดงควรให้มีความกระชับ และเพิ่มประเด็นใหม่โดยยังคงความสำคัญของเรื่องเดิมไว้ และสามารถสื่อสารเนื้อหาผ่านรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัย ให้คำนึงถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ทำให้เข้าใจได้จากรูปแบบการแสดง

2. การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงจากลักษณะทางกายภาพและความสามารถในการแสดง ตามรูปแบบของนาฏศิลป์สมัยใหม่ บัลเลต์ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ ที่มีความรู้ เข้าใจ เกี่ยวกับแนวคิดของการแสดงที่ผู้วิจัยได้ถ่ายทอด และมีความสามารถในการแสดงนาฏศิลป์ได้อย่างงดงาม ซึ่งสอดคล้องกับ Saitongkum (2018) การคัดเลือกนักแสดงต้องมีความสามารถแสดงออกและมีอารมณ์ร่วมในการแสดงโดยพิจารณาความเหมาะสมในรูปแบบของการแสดง มีความเพียรและอดทนในการฝึกซ้อม มีวินัย มีความตรงต่อเวลา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งการแสดงชุด วิจิตรการงานปักแมลงทับนี้จะใช้ผู้แสดงเป็นผู้หญิง จำนวน 12 คน ที่มีรูปร่างได้สัดส่วนที่ระดับส่วนสูงอยู่ในระดับเดียวกัน

3. การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการอธิบายลีลานาฏศิลป์ ที่ใช้ประกอบในการแสดงชุด “Medusa สวยซ่อนพิษ” จะเป็นรูปแบบของการใช้ภาษาท่าทาง อากัปกิริยาตามธรรมชาติโดยใช้จินตนาการในการเลียนแบบท่าทางการเคลื่อนไหวของแมงกะพรุน และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย ผสมผสานการเคลื่อนไหวแบบร่วมสมัย เพื่อนำเสนอให้เห็นรูปแบบ และการสื่อความหมายที่เข้าใจได้อย่างชัดเจน ผสมผสานกับการสร้างความสมดุลของภาพและลีลา โดยใช้เป็นสัญลักษณ์เพื่อสื่อสารในการแสดงโดยใช้ร่างกายของนักแสดงเป็นรูปร่างรูปทรง กับลีลาการเคลื่อนไหวต่อเนื่องเป็นการสร้างสรรค์ลีลาท่ารำจากภาพนิ่งเชื่อมโยงกับจังหวะและทำนองของดนตรีเพื่อนำไปใช้ในการแสดงต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Charassri (cited in Wisedsing, 2014) การสร้างลีลาของการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นการสร้างลีลาใหม่บนพื้นฐานของลีลาแบบดั้งเดิม ที่ยังคงอิงท่ารำแบบเก่าของการรำเพลงแม่บทโดยสร้างสรรค์ลีลาให้มีความหลากหลายวัฒนธรรมที่เสริมลีลาทางนาฏศิลป์ไทยให้เด่นชัด โดยการนำลีลาโมเดิร์นแดนซ์มาเสริมเพื่อให้ความสำคัญนาฏศิลป์ไทย

4. การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ออกแบบอุปกรณ์โดยคำนึงถึงการแสดง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ ได้แก่ การใช้ผ้ามาประกอบการโครงพลาสติกที่มีขนาดเบา ให้เป็นรูปร่างเหมือนแมงกะพรุนขนาดใหญ่ ที่ใช้เป็นรูปสัญลักษณ์ของมายาคติที่ให้เห็นถึงผู้แสดงเป็นตัวแทนของแมงกะพรุนที่เปรียบผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน ซึ่งปรากฏอยู่ในช่วงที่ 1 และ 2 ของการแสดง

5. การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ออกแบบสร้างสรรค์ทำนองเพลงดนตรีประกอบการแสดงเพื่อให้สอดคล้องกับการสื่อและส่งเสริมให้เกิดอารมณ์ที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงของรูปแบบการแสดง เน้นสื่ออารมณ์ความรู้สึกและสร้างจินตนาการให้รับรู้ถึงธรรมชาติความงามของแมงกะพรุนที่แหวกว่ายในท้องทะเลและการเคลื่อนไหวของนักแสดงผู้หญิงที่เน้นโชว์ลีลาที่สวยงาม โดยเริ่มทำนองเพลงจากจังหวะช้าไปจังหวะเร็วเพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ร่วมกับการแสดง แนวดนตรีที่ใช้เป็นการผสมผสานระหว่างดนตรีไทยกับดนตรีสากลโดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาผสม สร้างสรรค์เป็นอัตลักษณ์ของเพลงที่ใช้ประกอบในการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับ Saitongkum (2018) ในการสร้างสรรค์ทำนองเพลง ดนตรีประกอบการแสดงโดยเน้นให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ ความยิ่งใหญ่ เริ่มด้วยทำนอง จังหวะจากช้า และเร่งจังหวะความเร็วปิดจบเพลงทันที เพื่อให้เกิดความเฝือสบงบหนึ่ง แนวดนตรีมีการผสมผสานระหว่างดนตรีไทยและเสียงจากเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ไฟฟ้า เพื่อให้เกิดเสียงแปลกใหม่ แต่คงความเป็นไทย

6. การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยได้ออกแบบการแต่งกาย โดยจะเป็นการแต่งกายตามรูปแบบลักษณะของแมงกะพรุน ร่วมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยการออกแบบให้ความสำคัญกับการโชว์ลีลาของนักแสดงที่เป็นผู้หญิงให้เห็นถึงมายาคติความงาม (Beauty Myth) ที่ความสำคัญโดยเลือกใช้ชุดสีขาว และรูปแบบชุดที่ดูเข้ารูปและส่วนประกอบที่ดูพลิ้วไหวในการเคลื่อนไหวร่างกายและหลอดไฟเล็กมาใช้ในการประดิษฐ์ และใช้หลักทฤษฎีศิลปะการใช้สีเครื่องแต่งกายสีขาวจะทำให้เกิดแสงเงาเมื่อกระทบแสงบนเวทีทำให้เกิดอารมณ์และความสวยงามเหมาะสมตามรูปแบบการแสดง ซึ่งหลักในการออกแบบ Nopudomphan (2014) ได้กล่าวไว้ว่า การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่องานนาฏศิลป์นั้นต้องพิจารณาหลักการทั้ง 4 ข้อที่มีความสัมพันธ์กันอันได้แก่ แนวความคิด ประเภทการแสดง รูปแบบเครื่องแต่งกาย และองค์ประกอบเครื่องแต่งกายที่เป็นเงื่อนไขในการสร้างสรรค์ การออกแบบผลงานนาฏศิลป์แต่ละชุดการแสดง ซึ่งหลักการดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยความรู้ทางด้านนาฏศิลป์และนวัตศิลป์ถือได้ว่าเป็นวิธีการที่ต้องใช้การเรียนรู้แบบบูรณาการ

7. การออกแบบพื้นที่แสดง ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ของการแสดงทั้งเรื่องการออกแบบลีลาท่ารำ การแปรแถว การใช้แสงสี ในการออกแบบพื้นที่ได้นำแนวคิดการจัดองค์ประกอบศิลป์มาใช้เป็นแนวทางในการวางตำแหน่งของผู้แสดง การแปรแถว และการเคลื่อนไหวบนเวทีของผู้แสดง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เป็นพื้นที่ในการนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ครั้งนี้ สอดคล้องกับ Saitongkum (2018) ในกระบวนการแปรแถวนำแนวคิดการใช้พื้นที่เวที ทั้งในรูปแบบความสมดุล และไม่สมดุล ใช้พื้นที่กลาง เวที มุมเวที อย่างหลากหลาย ออกแบบแถวใน ตอนต้นและตอนจบในแถวและท่าเดียวกัน ก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกแก่ผู้ชม

8. การออกแบบแสง ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงให้สอดคล้องกับการนำเสนอรูปแบบการแสดงทั้ง 3 ช่วง เพื่อออกแบบแสงให้สื่ออารมณ์ความรู้สึกตามการแสดง และสนับสนุนบรรยากาศของการแสดงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีความสัมพันธ์กับความรู้สึก อารมณ์ และจินตนาการของผู้ชม โดยช่วงที่ 1 จะใช้ไฟสีฟ้าสื่อให้เห็นถึงการแหวกว่ายของแมงกะพรุนในท้องทะเล และให้อารมณ์ถึงความสวยงามสดชื่นของธรรมชาติ และเปรียบเสมือนความงามของผู้หญิง ช่วงที่ 2 จะใช้ไฟสีส้มมืด ๆ สื่อให้เห็นถึงความรู้สึกความลึกซึ้ง ซ่อนเร้นของบรรยากาศ เปรียบเสมือนความรู้สึกนึกคิดของผู้หญิงที่มีความ

หลากหลายทางอารมณ์ และช่วงที่ 3 จะใช้ไฟสีแดง สื่อให้เห็นถึงความรู้สึกและอารมณ์ร้อนแรงของบรรยากาศการแสดง เปรียบเสมือนความรู้สึกที่เก็บไว้ข้างในได้ถูกปลดปล่อยออกมาอย่างรุนแรง โดยแนวคิดของ Charassri (cited in Wisedsing, 2014) ได้กล่าวว่า การใช้เทคนิคแสงที่เป็นที่รู้จัก และใช้กันอยู่ในหลากหลายวัฒนธรรมมาช่วยเสริมการแสดงนาฏศิลป์ไทยให้เด่นชัด โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับบทบาทในการแสดง การใช้แสงเป็นการเพิ่มความน่าสนใจให้กับคนรุ่นใหม่ โดยทั่วไปที่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ ซึ่งแสงจะช่วยเสริมและเพิ่มอารมณ์และความรู้สึกให้กับผู้ชมโดยแสงจะสร้างความหลากหลายทางจินตนาการให้แก่ผู้ชม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

การวิจัย เรื่อง รูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากมายาคติ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ และได้ นำมายาคติมาตีความในรูปของสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์การแสดงโดยนำความสวยงามของ ธรรมชาติทางทะเลที่ทุกคนพบเห็นนั้น แฝงไปด้วยความอันตรายที่เกิดจากการเอาตัวรอดของสัตว์ ทะเล จึงเกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ในรูปแบบของการแสดงที่เป็นสื่อสะท้อน สังคม อีกทั้งยังเป็นการสร้างองค์ความรู้เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้สร้างสรรค์งานอื่น ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์ที่สำคัญผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับนาฏศิลป์ และดนตรี เครื่องแต่งกาย มีความรู้เรื่องอารมณ์ต่าง ๆ ของการแสดงมีสุนทรียะ และตระหนักเสมอว่า การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ ไม่ยึดถือเป็นแบบตายตัว ผู้สร้างสรรค์ งานต้องมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและเข้าใจจริงออกแบบงานได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งต้องใช้กระบวนการ คิดสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบ และถือได้ว่าเป็นผลงานในรูปแบบ ของงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ที่ใช้ กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ผนวกเข้าด้วยกัน ซึ่งในกระบวนการทำงาน ผู้วิจัยจึงต้องสามารถที่จะสร้างสรรค์ผลงานไปพร้อมกับการทำงานวิจัย กล่าวคือ ต้องสามารถอธิบาย ที่มา วิสิตคิด เหตุและผลของการทำงานได้ในทุกขั้นตอน โดยต้องอาศัยหลักฐานจากแหล่งข้อมูลการ อ้างอิงที่เชื่อถือได้และควรเป็นข้อมูลในชั้นปฐมภูมิ ผู้วิจัยจึงเตรียมตัวในการศึกษา อีกทั้งสามารถที่จะ สร้างผลงานนั้นให้มีคุณภาพทั้งในเชิงวิชาการและด้านสุนทรียะทางศิลปะที่สามารถนำไปพัฒนา ศักยภาพความคิดสร้างสรรค์สำหรับบุคคลที่สนใจศึกษาทางด้านนาฏศิลป์และด้านอื่น ๆ ต่อไป

References

- Charassri, N. (2007). **Narai Avatara, Performing the Thai Ramayana in The modern World**. Bangkok: Amarin.
- Conway, D. V. P, White, R. G., Hugues, D. C. J., Gallienne, C. P. and Robins, D. B. (2003). **Guide to the Coastal and Surface Zooplankton of the South – Western Indian Ocean**. DEFA Darwin Initiative Zooplankton Programme Version 1 June 2003. Marine Biological Association of the United Kingdom Occasional Publication No 15.

- Daly. M., Brugler. M. R., Cartwright, P., Collins, A. G., Dawson. M. N., Fautin.D. G., France, S. C., McFadden. C. s., Opresko, D. M., Rodriguez, E., Romano, S. L. and Stake, J. L. (2007). **The Phylum Cnidaria: a review of phylogenetic patterns and diversity 300 years after Linnaeus.** *Zootaxa*.
- Jacques, D. (1976). **Of Grammatology.** Trans. Gayatri Chakravorty Spivak. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Nopudomphan, K. (2014). Kānsuksā wikhrō nēothāng kān'ōkbæp khruāng tæng oḳāi nātsin niphon (nātsinThai) khana sinlapakam sāt Mahāwitthayalai Sīnakharinwirot rawāng pīkānsuksā 2546-2550 [The Analytical Study on Designs of Costume for Dance Theses (Thai Dance) by Graduates of Srinakharinwirot University's Faculty of Fine Arts, between 2003- 2007]. **Institute of Culture and Arts Journal.** 16(1), 79-92.
- Ponsaratoon, P. (2006). māyā khati khwām ngām khōng sattrī Thai PhoḳSoḳ. 2481-2516 [Thai Women's Beauty Myth (1938-1973)]. Master's thesis. Chulalongkorn University.
- Saitongkum, J. (2018). krabuānkān sāngsan ngān nāttasin chut sakkāra thēwa rāt [The Creative Process of Thai Dramatic Art- Sakkaratewarat Dance]. **Research and Development Journal Suan Sunandha Rajabhat University.** 10(1), 103-117.
- Wisedsing, S. (2014). 'attharot nai nāttasin phān nāttakam nēo mai rūang Nārāi 'awatān [Flavour of Thai Dance through the Modern Performance Narai Avatara]. **Institute of Culture and Arts Journal.** 15(2), 135-140.